

คำนำสำนักพิมพ์

หยางอันอวี๋ องค์กรรักษาหนุ่มเสียสละตัวเองปกป้องแม่ทัพที่เขาเคารพ นับถือ เดิมทีคิดว่าตนเองตายไปแล้ว แต่กลับพบว่าฟื้นคืนชีพในร่างใหม่ที่มีชื่อแซ่เดิม ทั้งยังพบว่าตนเองแต่งงานแล้วกับชายหนุ่มที่หน้าตาและชื่อแซ่เดียวกับท่านแม่ทัพไม่มีผิด ความทรงจำบางส่วนที่หายไป ทำให้หยางอันอวี๋ต้องเรียนรู้ชีวิตในร่างใหม่และโลกใบใหม่ รวมถึงความสัมพันธ์กับสามีหนุ่มหล่อที่ทำให้จังหวะหัวใจเต้นเป็นจังหวะแปลกๆ

เรื่องราวความรักที่ดำเนินไปในโลกแห่งวงการบันเทิงนั้นชวนให้ติดตาม ว่ากันว่าโลกนี้คือละคร และความรักระหว่างพระเอกนายเอกที่โลดแล่นไปในโลกมายาที่ผู้คนมีทั้งจริงใจและใส่หน้ากาการเล่นละครในชีวิตจริงต่อกันนั้น ก็ชวนให้ติดตาม

มาเอาใจช่วยพวกเขาไปพร้อมกันนะคะ

Rose
PUBLISHING

ธันวาคม 2561

เวลาประมาณสี่ทุ่มกว่า อี้เงินเหียนที่เพิ่งลงเครื่องกลับจากการถ่ายภาพยนตร์ติดต่อกันนานหลายเดือนเหนื่อยล้าอย่างเห็นได้ชัด แต่เนื่องจากมีแฟนคลับมารอรับที่สนามบินจำนวนมาก ทำให้เขาไม่เลือกออกทางวีไอพี เพราะรู้ว่าแฟน ๆ ไม่ได้เจอเขานานแล้ว อีกทั้งยังต้องมารออย่างยากลำบากอยู่เป็นวัน ๆ เขาทำตัวเองให้สดชื่น ก่อนเดินตรงไปยังประตูทางทิศเหนือของสนามบิน

อี้เงินเหียนถอดแว่นกันแดดกับผ้าปิดปากออก เพื่อให้แฟน ๆ ถ่ายรูปได้สะดวก เขาทั้งยิ้มและโบกมือทักทายแฟนคลับไปตลอดทาง และยังกำชับให้ทุกคนรักษาระเบียบและระวังหล่ม

สุดท้ายทั้งเขาและสี่เย่ผู้จัดการก็หลุดจากกลุ่มแฟนคลับ เข้าไปนั่งประจำที่บนรถตู้

รถค่อย ๆ ขับห่างออกไป พร้อมกับเสียงกรีดด้วยความตื่นเต้นของบรรดาแฟน ๆ ที่เบาลง เมื่อภาพแฟนคลับด้านนอกไกลออกไปแล้ว รอยยิ้มบนใบหน้าของอี้เงินเหียนก็เลือนหาย ก่อนที่เขาจะเอนตัวพิงเบาะแล้วหลับตาลง

สี่เย่ผู้จัดการที่นั่งอยู่ข้าง ๆ หันมามองเขาแวบหนึ่งอย่างไม่อยากจะรบกวน

อี้เงินเหียนกำลังหลับตาพักผ่อน ถึงแม้ใบหน้าจะฉายแววเหนื่อยล้า

แต่เครื่องหน้าก็ยังคงดงาม จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบาง เดวิดتماแปดปีแล้ว ใบหน้าหล่อเหลาของชายหนุ่มก็ยังเหมือนในตอนนั้น แทบไม่เปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย

สองสามปีมานี้ นอกจากลี้เย่แล้ว เวลาที่อี้เจินเหยียนต้องเผชิญหน้ากับคนอื่น ริมฝีปากก็มักจะประดับด้วยรอยยิ้มงดงามอยู่เสมอ แทบจะไม่มีพิรุณให้ใครเห็น

ทว่าลี้เย่รู้ว่าในใจของอี้เจินเหยียนนั้นมีแต่ความเย็นชาและโดดเดี่ยว เขาอดส่ายหน้าไม่ได้ นับวันยิ่งรู้สึกว่างบางครั้งการที่อี้เจินเหยียนมีทักษะการแสดงที่ดีมากแบบนี้ไม่ใช่เรื่องดีสักเท่าไร

หลังจากภายในรถเจียบอยู่ได้ประมาณสิบห้านาที ลี้เย่อ่านตารางงาน จากนั้นจึงเริ่มถ่ายทอดต่อไปให้อี้เจินเหยียนฟัง

ถึงแม้จะเพิ่งปิดกล้องภาพยนตร์ไป แต่อี้เจินเหยียนก็ไม่ได้พักผ่อนนาน เขายังมีงานอีกมากที่ต้องทำ สองสามวันหลังจากนี้เขายังต้องเตรียมสัมภาษณ์พิเศษของนิตยสารแฟชั่น YOKAME มีการสัมภาษณ์บนเวปบอร์ดคุยกับแฟนคลับ และยังต้องเข้าร่วมงานเลี้ยงการกุศลของศิลปิน ถึงตอนนั้นจะมีนักแสดงรุ่นใหญ่ตบเท้ามาเดินพรมแดงกันมากมาย ต่อจากงานเลี้ยงการกุศลก็จะเป็นงานเปิดกล้องของกองถ่ายเรื่อง “แม่ไม้ปรมาจารย์”...

หลังจากลี้เย่พูดจบด้วยใบหน้านิ่งเรียบแล้ว อี้เจินเหยียนย่นคิ้วน้อยๆ ก่อนตอบรับว่า “อืม เข้าใจแล้ว”

เก็บตารางงานเรียบร้อยแล้ว จู่ๆ แวดตาของลี้เย่ที่มองอี้เจินเหยียนก็แฝงความหมายลึกซึ้ง น้ำเสียงที่พูดก็เปลี่ยนไป “ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง”

ทั้งสองอยู่ด้วยกันมานาน อี้เจินเหยียนฟังออกว่ามีเรื่องผิดปกติ เขาเปิดเปลือกตาขึ้นแล้วถาม “มีอะไร”

“หยางอันอวี่”

ที่โรงพยาบาลกลาง เมือง S

“ครับท่านประธาน เข้าใจแล้วครับ ผมรบกวนด้วยนะครับ”

ถึงกัวยังพูดไม่ทันจบอีกฝ่ายก็วางสายไปก่อน เขาถือโทรศัพท์ค้างในมือ แอบทอดถอนใจ

คุณชายประสบอุบัติเหตุนอนโรงพยาบาลกว่าหนึ่งสัปดาห์ ระหว่างนั้นไม่มีใครมาเยี่ยมเลยสักคน คุณผู้ชายคนนั้นก็ติดต่อนี้ไม่ได้ ถึงกัวยากให้ประธานหยางมาเยี่ยมสักครั้ง อย่างไรก็ตามกับคุณชายก็เป็นพี่น้องกัน แต่ว่า...

เมื่อกลับมาถึงห้องผู้ป่วย ถึงกัวยังต้องยืนอิงอยู่หน้าประตู เพราะบนเตียงในห้องว่างเปล่า

เขากวาดตาไปรอบๆ วินาทีต่อมาก็เห็นหยางอันอวี๋ยืนหกลึงพิงผนังอยู่

“คะ...คุณชาย” เขาเดินเข้าไปหาพาลงร้องเรียกด้วยความตกใจ หยางอันอวี๋พลิกตัวตามเสียงเรียก ก่อนจะค่อยๆ กลับมายืน “ไม่ต้องห่วง ฉันแค่ออกกำลังกายนิดหน่อยนะ”

ภายใต้ผมที่ปรกหน้าผาก ดวงตาของหยางอันอวี๋เป็นประกายชัด มุมปากยกขึ้นเล็กน้อย ทำให้ถึงแม้ตอนนี้จะอยู่ในชุดผู้ป่วยตัวโคร่ง แต่ก็ยังคงเปล่งประกายสง่างาม

เทียบกับคุณชายวายร้ายผู้หึงยโสและหยาบคายก่อนประสบอุบัติเหตุแล้ว หยางอันอวี๋คนปัจจุบันน่ารักและน่าคบหากว่าอย่างเห็นได้ชัด

หลังจากล้างมือเรียบร้อย หยางอันอวี๋ก็ถือกล้วยกับส้มมานั่งลงข้างเตียง จากนั้นถึงได้เอ่ยปากถาม “จริงสิ ถึงกัว ท่านพี่...พี่นะ เขาวางยังบ้าง”

คนถูกถามก็ได้แต่ยิ้มอย่างจนปัญญา “คุณชายครับ คือท่านประธานยุ่งมาก และอีกสองวันคุณชายก็จะออกจากโรงพยาบาลแล้ว อาจจะไม่มีความมาเยี่ยม...”

“ไม่เป็นไรหรอก ก็คิดไว้อยู่แล้วละนะ” ปฏิกริยาของหยางอันอวี๋เฉยมาก เขาปอกเปลือกส้มอย่างสบายๆ “พี่เขาไม่ชอบฉันมาแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่ อีกอย่าง ดึกตื่นแล้วแอบออกไปดื่มเหล้าก็ไม่ใช่ว่าเรื่องถูกต้อง แถมยังเมาแล้วขับอีก ก็ถือว่าทำตัวเองนั่นแหละนะ”

“เอ่อ...” ถึงกั้วพูดไม่ออก ช่วงสองสามวันมานี้คุณชายมักจะพูดแหวะตัวเองอยู่บ่อยๆ

ถึงกั้วเพิ่งฟังชานได้ไม่กี่วันที เสียงของหยางอันอวีก็ลอยมาอีก “ถึงกั้ว อ้าปาก”

“ครับ” ยังไม่ทันรู้ว่าอะไรเป็นอะไร แต่ก็ยอมอ้าปากอย่างว่าง่าย

“อ้ากว้างอีกหน่อย”

บอดี้การ์ดคนนี่เชื่อฟังดีจริงๆ หยางอันอวีเลิกคิ้ว จากนั้นก็โยนชิ้นส้มในมือผ่านระยะทางไกลๆ เข้าปากของถึงกั้วได้พอดี

“...” ถึงกั้วชะงักกึก ปิดปากงับส้มไว้ ไม่กล้าขยับตัว

“ฮ่าๆ...” หยางอันอวีตลกกับท่าทางงุ่มง่ามของถึงกั้ว หัวเราะโห่แซวเล็กๆ สองช่อออกมาให้เห็น “อึ้งอะไรของนายนะ รีบกินสิ ส้มนี้หวานมากเลยนะ”

ได้ยินแบบนี้ถึงกั้วถึงค่อยๆ เคี้ยว และพบว่าส้มนี้หวานจริงๆ

หยางอันอวียิ้มเฟล่ จู่ๆ ก็เดินมาหยุดข้างถึงกั้ว เขามองประหม่นอีกฝ่ายหนึ่งรอบ จากนั้นก็ยื่นมือมาบีบโหล่ แล้วขกแผ่นอกไปสองที

“คะ...คุณชาย คุณชายจะทำอะไรครับ”

ถึงกั้วค่อนข้างกระวนกระวาย หลังจากประสบอุบัติเหตุ หยางอันอวีก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน นับวันเขายังไม่เข้าใจว่าเจ้านายกำลังคิดอะไรอยู่

“ทั้งเตี้ย ทั้งผอม ถึงกั้ว นายเป็นบอดี้การ์ดจริงๆ เหรอ”

“...”

ความกระวนกระวายในใจของถึงกั้วหายวับไป แทนที่ด้วยความกลัดกลุ้มจริงจัง

“คุณชาย อย่ามองผมแบบนี้สิครับ ผมมีความสามารถไม่น้อยนะ”

หยางอันอวีชะงักกึก ออตาไม่ได้ ก่อนจะตอบโหล่ถึงกั้วไปสองที “งั้นคงต้องทำงานหนักหน่อยนะ”

ถึงกั้วเริ่มร้อนรน ทำไมน้ำเสียงถึงได้ฟังดูขบขันแบบนี้ล่ะ “คุณชาย ต้องเชื่อผมนะครับ!”

“อืม”

หยางอันอวี่พยักหน้าแบบขอไปที ก่อนจะนั่งลงอย่างผ่อนคลาย กินส้มไปพลาง เปิดนิตยสารบนโต๊ะไปด้วย

เขาเองก็มีหน้าที่ปกป้องเจ้านาย ถึงกั๊วเป็นบอดีการ์ดในยุคนับปัจจุบัน แต่เขาเป็นองครักษ์ประจำตัวของท่านแม่ทัพในอดีต เก่งทั้งศิลปะการต่อสู้และวิชาตัวเบา ถึงจะมีชื่อว่าหยางอันอวี่เหมือนกัน จริงอยู่ที่ทั้งชื่อและใบหน้าจะเหมือนในอดีต แต่เขากลับไม่ใช่เจ้าของตัวจริงของร่างกายนี้

หยางอันอวี่เป็นลูกนอกสมรส แม่แท้ๆ เสียชีวิตไปนานแล้ว เมื่อสองปีก่อน หลังจากถูกพาลกลับมาที่บ้านตระกูลหยางก็เริ่มทำตัวเอ้อระเหย ลอยซาย เดี่ยวนี้ยิ่งเอาแต่กินดื่มเที่ยวเล่น เป็นคนชยชาติที่ไปไหนก็เอาแต่ก่อเรื่องสร้างปัญหา

หยางอันหวี่ไล่บอดีการ์ดส่วนตัวออกติดกันสามคนแล้ว แถมยังมีเงื่อนไขความต้องการอีกเป็นกอง เช่น ต้องเป็นคนอารมณ์ดี ซื่อต้องง่าย ห้ามโหดร้ายนักกลัว ห้ามเป็นคนพุดน้อย ที่สำคัญคือห้ามสูงกว่าเขา

สุดท้ายบ้านตระกูลหยางก็ไปค้นพบถึงกั๊วผู้สูงร่อยเจ็ดสิบห้า ทำทางที่มึ่มๆ และหน้าตาไร้พิษสง

สมองของเจ้าของร่างเดิมต้องมีปัญหาแน่ๆ หยางอันหวี่คิดอย่างปลงอนิจจังแบบนี้มากกว่าหนึ่งครั้ง

หนึ่งสัปดาห์ก่อน ดวงตาของหยางอันหวี่เปิดกว้างขึ้น เขามองประเเมนโลกที่แปลกใหม่ไม่คุ้นเคย

ความเป็นความตายในสนามรบนั้นเป็นเรื่องยากจะคาดเดา กับคมดาบยิ่งไร้ซึ่งความปราณี ทุกคนล้วนแต่ต่อสู้นองเลือด ในช่วงเวลาหน้าลือหน้าหวาน หยางอันอวี่วิ่งนำออกไป ใช้ตัวเองรับคมดาบของกองทัพศัตรูแทนท่านแม่ทัพจนถึงแก่ความตาย

เดิมทีหยางอันอวี่คิดว่าตัวเองตายไปแล้ว แต่วิญญาณของเขากลับล่องลอยมาสู่อนาคต ทั้งยังเข้ามาในร่างนี้

เขากับเจ้าของร่างไม่เพียงแต่มีชื่อแซ่เดียวกันเท่านั้น แม้แต่ใบหน้าก็เหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยน เพียงแต่ว่าเจ้าของร่างอายุยี่สิบเอ็ดปี หัวตอนที่

เขาตาย เขาอายุแค่สิบหกย่างสิบเจ็ดเท่านั้น

ตอนแรกยังค่อนข้างตื่นตระหนกทำอะไรไม่ถูก ถึงขั้นว่าหมอต้มมา
ฉีดยาระงับประสาทให้หลายเข็ม

วิธีการพูดและการแต่งตัวของคนยุคปัจจุบันทำให้เขาแปลกใจ อีกทั้ง
มีหลายเรื่องที่เขาได้สัมผัสเป็นครั้งแรก แม้กระทั่งแก้วที่ใช้ดื่มน้ำปกติ
หยางอันอวี่ยังเอามันมาพิจารณาอยู่หลายครั้ง

ตอนที่ได้เห็นอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อย่างพวกไอแพดกับโทรศัพท์
ทำเอาเขาอึ้งเข้าไปใหญ่ ถึงกับที่ดูอยู่ข้างๆ ถึงกับหวาดระแวง นางพยาบาล
เองก็มองด้วยความเห็นใจไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง

หยางอันอวี่เลิกคิ้ว เวลาถูกคนอื่นมองเหมือนเป็นคนโง่เขลา
จริงๆ

หลังจากนั้น เขาก็นอนหลับฝันถึงความทรงจำมากมายของเจ้าของ
ร่างเดิม ทำให้ค่อยๆ เข้าใจโลกที่แปลกใหม่นี้ และไม่ทำเรื่องน่าตลกอะไร
ออกมาอีก เขาค่อยๆ ปรับตัวเข้ากับตัวตนและชีวิตใหม่ได้อย่างช้าๆ

บ่ายวันนี้ถึงหัวออกไปทำธุระข้างนอก หยางอันอวี่นั่งสมาธิหลับตา
อยู่บนเตียง

กำลังภายในที่สั่งสมมาหลายปี หลังจากเปลี่ยนร่างใหม่ก็หายไปแทบ
ไม่เหลือ ต้องค่อยๆ ฝึกฝนใหม่ตั้งแต่ต้น แต่กระบวนท่าศิลปะการต่อสู้
ที่เคยเรียนมา เขายังคงจำฝังลึกในสมอง อีกทั้งพบว่าร่างกายใหม่นั้นมี
ความยืดหยุ่นดีมาก ต่อไปยังมีอนาคตอีกไกล

ผ่านไปครู่ใหญ่ หยางอันอวี่ก็ค่อยๆ ลืมตา และหยิบหนังสือนิยาย
กำลังภายในขึ้นมาบนเตียง

อักษรจีนตัวย่อสมัยนี้สะดวกมาก ชิมและรายละเอียดเรื่องราวก็มี
ชีวิตชีวา ช่วงสองสามวันมานี้หยางอันอวี่สนใจนิยายกำลังภายในมาก เรียก
ได้ว่าติดใจมากจริงๆ

“คุณชาย! คุณชายครับ!”

ในตอนนั้นเอง จู่ๆ ถึงกับหัวงันหน้าตั้งเข้ามา

หยางอันอวี่ที่ถูกรบกวนได้แต่แอบถอนหายใจ ถ้าบอดี้การ์ดคนนี้

สงบได้กว่านี้สักนิดคงดี เขาปิดหนังสือลงอย่างจงปัญญา “มีอะไร”

“คุณนี่สิครับ!” ถึงกั้วล้วงแหวนวงหนึ่งออกมาส่งให้หยางอันอวี่ แล้วเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “ได้คืนมาแล้ว คุณชายรีบใส่ไว้เถอะครับ แล้วอย่าทำหายอีก”

หยางอันอวี่รู้สึกงุนงง รับแหวนมาดูใกล้ๆ “แหวน? ของฉันเหรอ”

แหวนในสมัยก่อนส่วนมากทำมาจากหยก แต่แหวนในสมัยนี้กลับทำจากทองและมีการฝังด้วยเพชร ก่อนหน้านี้นตอนที่เขาอ่านนิยายสารก็ได้เห็นแหวนรูปแบบต่างๆ

“ก็ของคุณชายนะสิครับ แหวนแต่งงานของคุณชายไงครับ” ถึงกั้วย้า

ตอนที่หยางอันอวี่ประสบอุบัติเหตุ แหวนที่นิ้วหายไป ทางตำรวจหาในสถานที่เกิดเหตุแต่ก็ไม่พบ ตอนแรกคิดว่าคงไม่ได้คืนแล้ว ไม่คิดว่าจะมีคนใจดีเอามันมาคืนให้

“ฉันแต่งงานแล้วไงนั่นเหรอ”

หยางอันอวี่ตกใจ เรื่องอื่นเขาพอเข้าใจหมดแล้ว แต่เรื่องสำคัญอย่างที่ว่าเจ้าของร่างเดิมแต่งงานมีภรรยาแล้ว ทำไมเขาถึงไม่รู้มาก่อนล่ะ

พอเห็นปฏิกิริยาของเขา ถึงกั้วก็ยิ่งเป็นห่วง “คุณชายครับ สมองคุณชายไม่ได้มีปัญหาจริงๆใช่ไหม ไปตรวจสักหน่อยดีไหมครับ”

“...” หยางอันอวี่เผลอปาก ถ้าให้คนอื่นรู้ว่าในร่างนี้ถูกแทนที่ด้วยวิญญาณขององค์กรฯในสมัยโบราณ ไม่รู้ว่าผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร

เขาค่อยๆสวมแหวนเข้าไป จากนั้นก็ใช้ปลายนิ้วลูบด้านบน หยางอันอวี่เริ่มพยายามค้นหาความทรงจำในหัว ทว่าจู่ๆกลับรู้สึกเจ็บจี๊ด ราวกับเจ้าของร่างเดิมต่อต้านและเก็บความทรงจำนี้ไว้ในส่วนลึกที่สุด

หยางอันอวี่ยกมือวดขมับ “ถึงกั้ว คนที่ฉันแต่งงานด้วยเป็นใครฉันคิดไม่ออกเลย”

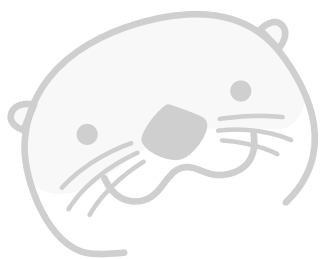
“คะ...คุณชายลืมแล้วจริงๆเหรอครับ” ถึงกั้วเบิกตาโต

อุบัติเหตุก่อนหน้านี้นี้ทำให้สมองได้รับความกระทบกระเทือน คุณชายอาจจะลืมเรื่องบางเรื่องและคนบางคน ถ้าได้พักฟื้นสักระยะ ความทรงจำ

อาจจะค่อยๆกลับคืนมา คุณหมอเองก็ทำการตรวจร่างกายให้แล้วบอกว่าทุกอย่างปกติดี อีกสองวันก็สามารถออกจากโรงพยาบาลได้

แต่ทำไมเขาถึงลืมแค่เรื่องคุณผู้ชายคนนั้นล่ะ หรือว่าก่อนประสบอุบัติเหตุคุณชายเจอเรื่องสะเทือนความรู้สึกอย่างรุนแรง แหวนที่หายตอนแรกก็ตั้งใจโยนทิ้งเอง เพราะอยากจะลืมเรื่องของคุณผู้ชายคนนั้น?

เห็นสีหน้าตื่นตระหนกของถึงแก้วแล้ว หยางอันอวี่ก็ยังคงคิดไม่ออก “ถึงแก้ว ทำไมฉันอยู่โรงพยาบาลนานขนาดนี้เธอถึงไม่มาเยี่ยมล่ะ แล้วเรื่องราวของฉันด้วย ทำไมนายไม่เคยพูดถึงเลย”

ทดลองอ่าน

“ภรรยา” ถึงกั๊วซังก็ก๊แล้วสายหน้าไปมา “คุณชายเข้าใจผิดแล้ว ไม่ใช่ภรรยา คุณผู้ชายคนนั้นเขา...”

จู่ๆ ถึงกั๊วก็หยุด ไม่กล้าพูดต่อ ก่อนที่เขาจะมารับงานนี้ ประธานหยางเคยกำชับไว้ว่าต่อหน้าหยางอันอวี๋ คุณผู้ชายคนนั้นถือเป็นข้อห้ามสำคัญ ห้ามเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อน

“คุณผู้ชาย?” หยางอันอวี๋จับจุดคำนี้ได้ เขามองท่าทางลำบากใจของถึงกั๊ว ในหัวตึกันวุ่น ก่อนที่จะเข้าใจขึ้นมาทันที

เจ้าของร่างเดิมน่าจะชอบผู้ชายสินะ...

เฮ้อ หยางอันอวี๋กุมขมับด้วยความกลุ้มใจ แค่นี้ชีวิตก่อนหน้านี้ของเจ้าของร่างเดิมแย่มากพออยู่แล้ว ไม่คิดว่าจะยังชอบเพศเดียวกันอีก

เห็นหยางอันอวี๋ก็มหน้าดูหอยๆ ในใจของถึงกั๊วก็เริ่มพันกันยุ่ง คิดทบทวนแล้วก็ตัดสินใจว่าบอกหยางอันอวี๋ไปจะดีกว่า เพราะแบบนั้นเขาจึงเอาไอแพดออกมา จากนั้นก็เปิดซีรีส์ที่กำลังโด่งดังในช่วงนี้ “แรงศรัทธา”

ช่วงที่อยู่โรงพยาบาลคุณหมอมอบให้หยางอันอวี๋เล่นโทรศัพท์กับไอแพดน้อยลง คิดไม่ถึงว่าหยางอันอวี๋จะยอมเชื่อฟังแต่โดยดี ไม่ได้เอาโทรศัพท์มาเล่นเกมทั้งวัน ตรงกันข้ามกลับชอบอ่านหนังสือ และแน่นอนว่าไม่ได้สนใจเรื่องโทรทัศน์เลย

“คุณชายลองดูเรื่องนี้สิครับ”

ซีริลพีเรียดฟอร์มัยักษ์ “แรงศรัทธา” เป็นซีริลส์คุณธรรมที่ทำได้ยาก ในช่วงสองสามปีมานี้ หลังจากฉายแล้วก็มีผู้คนให้ความสนใจมากมาย เรตติ้งและการบอกปากต่อปากกระจายไปทั่ว

ซีริลเรื่องนี้ไม่ได้นำเสนอเรื่องความรักชายหญิง แต่จะเน้นไปที่ความเกลียดชังของประเทศและบุญคุณความแค้นของชนชาติ ดูแล้วชวนเข้าใจอย่างเห็นได้ชัด มีฉากการต่อสู้เล็กๆ น้อยๆ อยู่ตลอดทั้งเรื่อง นอกจากการชนฆ่ากลางทะเลทรายแล้ว ยังมีการใช้กลอุบายในการต่อสู้เพื่อชื่อเสียงหรือแย่งชิงหัวใจของประชาชนระหว่างราชสำนักด้วย มิได้ก็ต้องมีเสีย ทุกตัวละครล้วนแต่มีจุดจบสุดท้ายที่กระตุ้นให้ผู้ชมเกิดความล้าลึก

เรื่องดำเนินมาถึงถึงบทสรุปแล้ว ตอนที่ฉายวันนั้นเป็นศึกสุดท้ายของแม่ทัพลัวชินผู้เป็นพระเอกของเรื่องพอดี

ห้องฟ้าเป็นลีดาชวนหดหู่ ธงที่เปื้อนไปด้วยเลือดสีสดถูกทิ้งวางอยู่ที่พื้น หมวกและดาบกระจัดกระจายไปทั่ว บรรดานักรบค่อยๆ ล้มลงพร้อมกับเวลาที่ผ่านไป...สนามรบกลายเป็นเหมือนหลุมฝังศพที่น่าเวทนา เลือดคลุ้มสีแดงเพลิงของลัวชินอาบไปด้วยเลือดจนกลายเป็นสีแดงเข้ม ที่ไหล่ด้านขวามีหนูลยาวหักครึ่งปักอยู่ เขาหน้าซีด บาดแผลเต็มทั่วทั้งตัว ทุกครั้งที่เหวี่ยงดาบ รอยแผลก็จะปริแตก เลือดและเหงื่อไหลออกมาไม่หยุด ทว่าความกระหายการต่อสู้ยังคงลุกโชนในแววดา ชนะ เขาต้องชนะ!

การต่อสู้แบบลิ้มวันลิ้มคืนดำเนินมาถึงช่วงสุดท้าย ในที่สุดพวกเขา ก็ได้รับชัยชนะ ทว่าลัวชินกลับหมดแรงและเสียชีวิต ตายอย่างมีเกียรติ อยู่ในสนามรบ

นักแสดงที่แสดงเป็นแม่ทัพ “ลัวชิน” ในซีริลส์เรื่องนี้คืออีเฉินเหยียน นักแสดงหนุ่มที่กำลังได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก

กล้องซูมจากตัวละครพูดความในใจคลอไปด้วยเพลงประกอบซีริลส์ ภาพเต็มไปด้วยพลังโน้มถ่วง ทำให้ผู้ชมน้ำตาไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว

อารมณ์ของหยางอันอวีเองก็เปลี่ยนแปลงไป สีหน้าเขาดูตื่นตระหนก

แววตาเป็นประกายคล้ายมีหยดน้ำตาคลอ “ผู้ชายคนนี้ เขา...ตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน ฉันอยากเจอเขา!”

เสียงของหยางอันอวี่ วินาทีต่อมาก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้น อี้เงินเหยียนเดินตามหลังลี้เย่ผู้จัดการมาปรากฏตัวที่หน้าห้องผู้ป่วย

หยางอันอวี่หันไปตามเสียง เขากวาดตามองผ่านลี้เย่ไปหยุดอยู่ที่อี้เงินเหยียน

เขาหรีดตาลง ริมฝีปากสั่นอย่างแรงยามที่เอ่ยถามออกไปด้วยความมึนงง “อะ...ท่านแม่ทัพ ท่านจริงๆหรือ”

แม้เสียงที่เอ่ยถามจะแผ่วเบา แต่ในห้องเงียบๆกลับได้ยินอย่างชัดเจน ถึงกับลี้เย่อดูตกตะลึงไปวูบหนึ่ง ก่อนจะหันมองอี้เงินเหยียนอย่างพร้อมเพรียง

อี้เงินเหยียนขมวดคิ้ว “หยางอันอวี่ นายยังไม่หายอีกหรือ”

ประโยคเย้ยแซ่ฟางเหินดังหยางอันอวี่ให้กลับมาสู่ความเป็นจริง

“เงินเหยียน” ลี้เย่ที่ยืนอยู่ข้างๆเอ่ยปากด้วยน้ำเสียงไม่ค่อยพอใจ

ถึงกับยี้มเจี้ยน ก่อนรีบพูดอธิบาย “คุณชายเพิ่งดูเรื่องแรงศรัทธา นะครับคุณอี่ น่าจะยังอินอยู่ เต็มดวงค่อยๆดีขึ้น”

“อะ...ขอโทษครับ”

หยางอันอวี่เอ่ยออกไปอย่างกระอักกระอ่วน เขาก้มหัวลง พลังยกมือเช็ดน้ำตา

เมื่อกลับมาอย่างไม่ค่อยปลอดภัยไปร่ง ก็เลยเหมือนจะทำเรื่องโง่ๆลงไป อี้เงินเหยียนที่อยู่ตรงหน้า ถึงแม้จะชื่อแซ่เดียวกัน หน้าตาก็เหมือนกับแม่ทัพของเขาไม่มีผิด แต่เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่ท่านแม่ทัพอั๋ของตน

อี้เงินเหยียนชะงักไปเล็กน้อย ความเย้ยแซ่ในแววตาก็มองเปลี่ยนไป

เขาไม่ได้เจอหยางอันอวี่มาประมาณสี่เดือนกว่าแล้ว ครั้งก่อนที่เจอฝ่ายนั้นยังมีผมหยิกสีทอง แต่คราวนี้กลับเป็นผมสั้นสีดำ ใบหน้าก็สะอาดสะอ้านดูไม่ซัดตา

“วันที่ออกจากโรงพยาบาล ฉันจะมารับนายเอง” อี้เงินเหยียนพูดแบบไม่ทุกข์ไม่ร้อน

“รับผมเธอ” แวตหายางอันอวีส์สัน “คุณเป็นเพื่อนผมเธอครับ”
อึ่เงินเหียนชะงักก็อีกครั้ง ลีเยเองก็ตกใจ ร้อนถึงถึงกั้วต้องรีบ
เดินเข้ามากระซิบ “คุณชายครับ คุณชายกับคุณอึ่แต่งงานกันแล้วนะครับ”
ได้ยินแบบนี้ ในหัวหายางอันอวีก็ระเบิดตูม เขามองใบหน้าเย็นชา
ของอึ่เงินเหียน จากนั้นก็ก้มลงมองแหวนแต่งงานที่นิ้วนางข้างซ้ายของ
ตัวเอง นี่มัน...

ไม่ใช่ว่ากำลังล้อเขาเล่นใช่ไหม
ถึงแม้อึ่เงินเหียนจะไม่ใช่ท่านแม่ทัพของตน แต่มีความเป็นไปได้
มากว่าเป็นท่านแม่ทัพกลับชาติมาเกิด

จริงอยู่เมื่อก่อนมีขุนนางชั้นสูงมากมายที่เลี้ยงดูชายหนุ่มไว้ ใน
ประวัติศาสตร์เองก็มีภรรยาที่เป็นผู้ชายอะไรแบบนั้น แต่เขาเป็นคนที่ชอบ
หญิงสาวอ่อนหวานเพียบพร้อมด้วยคุณธรรม และก็เคยชินกับการเผชิญ
หน้ากับสีหน้าท่าทางแบบนี้ของอึ่เงินเหียน ในใจของเขา นอกจากความ
เคารพนับถือก็มีแต่ความซาบซึ้งขอบคุณ ไม่ได้มีความรู้สึกอื่นใดอีก

ในตอนนั้น หัวของหายางอันอวีส์สันไปหมด สีหน้าก็ไม่ค่อยดี
มากขึ้นเรื่อยๆ

“คุณชายหายางดูไม่ค่อยสบายนะครับ”

คนที่มองคนออกอย่างลีเยแวตหายางของเขาเปลี่ยนไปเมื่อเริ่มสังเกตเห็น
อะไรบางอย่าง “ให้หมอมาตรวจหน่อยดีไหมครับ”

“มะ...ไม่ต้องครับ” หายางอันอวียิ้มพลางส่ายหน้า “ผมไม่เป็นไร
แค่เหนื่อยนิดหน่อยนะครับ”

หลังจากบรรลุเป้าหมายของการเดินทางครั้งนี้แล้ว ลีเยเห็นอึ่เงินเหียน
นั่งเงียบก็นึกถึงว่าอีกสองวันข้างหน้าพวกเขายังมีเรื่องต้องทำอีก จึงส่งยิ้ม
อย่างเกรงใจให้ “คุณชายหายางพักผ่อนก่อนดีกว่านะครับ พวกเราไม่รบกวน
แล้ว”

“ครับ” หายางอันอวีพยักหน้าให้ลีเยแล้วหันมองถึงกั้ว “ถึงกั้ว นาย
ไปส่งพวกเขาหน่อยสิ”

หลังจากทั้งสามออกจากห้องของหายางอันอวีแล้ว ลีเยก็กวาดตามอง

ตามทางเดิน ก่อนจะเอ่ยถามเสียงต่ำ “คุณชายหยางไม่เป็นอะไรจริงๆ
หรือครับคุณถึง”

ไม่ได้เจอกันสองสามเดือน ลีเย่รู้สึกว่ายางอันอวีในตอนนี้นี้แตกต่าง
จากเมื่อก่อน หรือบางทีเวลาที่ได้รู้จักกันอาจจะน้อยเกินไป เขารู้แค่ภายนอก
ที่เห็นเป็นลูกผู้ดีมีเงินของหยางอันอวีเท่านั้น ไม่เคยได้เข้าใจตัวตนจริงๆ

“ครับ ก่อนหน้านี้ตรวจร่างกายไปแล้ว ไม่มีอะไรผิดปกติ แต่...”
ถึงกั้วพูดอ้อมอ้อม แอบมองอีเจินเหยียนที่ยืนเงียบอยู่ข้างๆ

เห็นแบบนั้นลีเย่ก็เข้าใจ “ไม่เป็นไรครับ มีอะไรก็พูดมาตรงๆเถอะ”
เขาพูดเสียงนุ่ม

“แต่ไม่รู้จะทำไมให้คุณชายถึงจำเรื่องเกี่ยวกับคุณอีไม่ได้เลย” ถึงกั้วพูด
เสียงอ่อน

แวตตาของอีเจินเหยียนเป็นประกายอิมคริม แต่ไม่ได้พูดอะไรออกมา

“แบบนั้นหรือครับ” ลีเย่พยักหน้าราวกับกำลังคิดอะไรอยู่
“ผมเข้าใจแล้ว”

กลางดึก หยางอันอวีเหงื่อออกเต็มหน้า คิ้วขมวดแน่น ก่อนจมนอน
ฝันร้าย...

“เลี้ยววี่!”

อีเจินเหยียนตกตะลึงยามที่ประคองหยางอันอวีที่เข้ามาล้มคว่ำ
แทบตัว

ดาบแทงทะลุหน้าอก ความเจ็บปวดมหาศาลพุ่งเข้าจู่โจม หยาง-
อันอวีกระอักเลือดออกมา “ท่านแม่ทัพ...ขอโทษด้วย ข้าไม่สามารถ
ปกป้องท่านได้แล้ว”

“อย่ากลัวไป เจ้าต้องไม่เป็นอะไร”

อีเจินเหยียนเอ่ยเสียงนุ่ม พลงยื่นมือออกไปช่วยเช็ดเลือดที่มุมปาก
ให้ จากนั้นก็เคลื่อนย้ายลมปราณรักษาอาการบาดเจ็บของหยางอันอวี ทว่า
อีกฝ่ายก็กระอักเลือดออกมาอีกครั้ง เขาบาดเจ็บหนักมากจริงๆ

ด้วยรู้ว่าตัวเองคงเกินจะเยียวยาแล้ว หยางอันอวีจึงส่ายหน้าให้อี-

เงินเหียนอย่างอ่อนแรง

“เจ้าต้องไม่เป็นอะไร!” อี้เงินเหียนร้องลั่น เขาไม่อยากยอมแพ้
เวลาผ่านไปอย่างช้าๆ หยางอันอวี่พยายามฝืนยิ้ม แหวตาที่มอง
อี้เงินเหียนราวกับรวบรวมความซาบซึ้งและขอบคุณตลอดชีวิตไว้ในนั้น
“ท่านแม่ทัฟ ชะ...ขอบคุณ ขอบขอบคุณท่านจริงๆ...”

พ่อแม่ของหยางอันอวี่เสียชีวิตไปนานแล้ว เขาจำรูปร่างหน้าตาของ
พวกท่านไม่ได้เลยแม้แต่หน่อย เขาเป็นเด็กกำพร้า ใช้ชีวิตในแต่ละวันที่ผ่าน
ไปโดยการลักเล็กขโมยน้อย กินก็ไม่อิ่ม เสื้อผ้าก็ใส่ไม่อุ่น

หยางอันอวี่ในวัยแปดขวบถูกจับได้ตอนเข้าไปขโมยของในบ้าน
นายทุนหลี่ ทำให้ถูกทรมานจิตใจว่าตัวเองต้องตายแน่ ทว่ากลับได้เจอกับ
อี้เงินเหียน

อี้เงินเหียนอายุมากกว่าหยางอันอวี่เจ็ดปี ฝ่ายนั้นเป็นคนพาเขา
เข้าไปที่จวนแม่ทัฟ ไม่เพียงแค่นั้น ยังสอนให้เขาอ่านออกเขียนได้รู้หนังสือ
ศิลปะการต่อสู้ก็เป็นคนลงมือถ่ายทอดด้วยตนเอง ไม่นานหลังจากนั้น
หยางอันอวี่ก็ได้ตำแหน่งเป็นองครักษ์ประจำตัวของท่านแม่ทัฟ ทั้งยังได้
ติดตามอี้เงินเหียนออกรบ ต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ ร่วมกันสังหารกำจัด
ศัตรู

หยางอันอวี่เข้าใจชัดเจนว่าท่านแม่ทัฟคือผู้ที่เข้ามาเปลี่ยนชีวิตของเขา

“ท่านแม่ทัฟ...ที่จริงข้าแอบไปเจอ...แม่นางเงินแล้ว นาง...นางสวย
มากจริงๆ ถ้า...ถ้าท่านชนะก็รีบแต่งงานเข้าจวนเถิด...” หยางอันอวี่พูดติดๆ
ขัดๆ แต่ละคำพูดออกมาอย่างยากลำบาก

“เลิกพูดได้แล้ว”

อี้เงินเหียนสีหน้าเครียดขมึน กระชับอ้อมกอดหยางอันอวี่ให้แน่น
ขึ้น

“พะ...พวกท่านต้องให้กำเนิด...แม่ทัฟน้อย...” ลมหายใจอ่อนแรง
ลงเรื่อยๆ ภาพของอี้เงินเหียนก็เริ่มเลือนราง แต่หยางอันอวี่ยังคงยิ้ม
“เพราะงั้น ท่านแม่ทัฟ...จะต้อง...มีชีวิตที่ดี...”

หลังจากนั้นสิ่งที่หยางอันอวี่ไม่รู้ก็คือ เมื่อเขาตายแล้ว อี้เงินเหียน

ไม่ได้แต่งงานไปตลอดชีวิต แม่ทัพอีรบทัพจับศึกจนอายุหกสิบปี และ
สุดท้ายก็สิ้นใจในสนามรบ

ตอนที่หยางอันอวี๋สะดุ้งตื่นขึ้นมานั้น พ่ายังไม่สว่าง

เขาเช็ดเหงื่อที่ออกมาเต็มหน้าผาก จากนั้นก็พักหายใจอยู่ครู่หนึ่ง
แล้วถึงเข้าอินเทอร์เน็ทไปหาข้อมูลของอี่เจินเหยียน

อี่เจินเหยียนเป็นศิลปินที่กำลังโด่งดังในสังกัดของช่างหวนมีเดีย
ชายหนุ่มในวัยยี่สิบแปดเดบิวต์มาได้แปดปีแล้ว จากเริ่มแรกที่เป็นไอดอล
พอประสบความสำเร็จก็เริ่มเปลี่ยนแนว ช่วงสองสามปีที่โลดแล่นอยู่บน
แผ่นฟิล์ม อี่เจินเหยียนมีภาพยนตร์หกเรื่องที่ทำรายได้ติดอันดับบ็อกซ์
ออฟฟิศ และชื่อของเขาก็ถูกเอ่ยถึงในเทศกาลภาพยนตร์ใหญ่ๆ อีกหลาย
ครั้ง ได้รับรางวัลราชาแห่งวงการภาพยนตร์สองสมัย ยังมีปีก่อนได้รับหน้าที่
เป็นกรรมการในเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติ เป็นหนึ่งนักแสดงแถวหน้า
ที่มีความสามารถสมคำร่ำลือ

หยางอันอวี๋ค้นรูปสมัยเพิ่งเดบิวต์ใหม่ๆ ของอี่เจินเหยียน ไม่ผิดแน่
เหมือนท่านแม่ทัพในตอนนั้นไม่มีผิด

เขาจำข้อมูลวันเกิดของแม่ทัพของตนได้ พอเอามาเทียบกับเดือน
ปีเกิดของอี่เจินเหยียนในชาตินี้แล้วก็ถูกต้อง อีกทั้งความสนใจ งานอดิเรก
และรสนิยมทุกอย่างก็เหมือนกัน

สองวันต่อมา หยางอันอวี๋ไม่เพียงแต่ดูเรื่อง “แรงศรัทธา” ที่อี่เจินเหยียน
แสดงนำจนจบเท่านั้น แต่ยังไปดูว่าไรต์ไชน์และหนังเรื่องอื่นๆ ของเขาด้วย
พอเอามารวมกับความรู้อีกวนที่ได้เจอกัน เขาก็ยิ่งแน่ใจว่าราชาแห่งวงการ
ภาพยนตร์คนนี้น่าจะเป็นท่านแม่ทัพกลับชาติมาเกิด

ไม่คิดเลยว่าท่านแม่ทัพที่ตนเคารพนับถือจะกลายมาเป็นนักแสดง!

หยางอันอวี๋ไม่ค่อยชอบใจ

แต่สมัยนี้แตกต่างจากสมัยนั้น เดี่ยวนี้ “นักแสดง” ถือว่าอยู่ระดับสูง
มาก และมีคนชื่นชมหลงใหล รายได้ก็สูงกว่าอาชีพทั่วไปหลายเท่า

พอคิดได้แบบนี้ คิ้วที่ขมวดแน่นของหยางอันอวี๋ก็เริ่มคลายลง

ไม่นานก็ถึงวันที่จะได้ออกจากโรงพยาบาล

วันนี้ถึงกั้วไม่ได้ติดตามไปด้วย ลีเยเป็นคนขับรถพาหยางอันอวีกับอี่เจินเหียนไปส่งที่บ้านของพวกเขา

ภายในรถ อี่เจินเหียนที่นั่งอยู่เบาะหลังมักจะหลับตาอยู่เสมอ ทว่าตอนนี้เขากลับแอบหิรตามองหยางอันอวีที่นั่งอยู่ข้างๆ

เห็นแววตาที่ผิดปกติกรรมตอนนี้ของหยางอันอวีแล้ว ไม่เหมือนคนที่เสแสร้งแกล้งโง่ นี่ถึงขั้นว่าจำเขาไม่ได้เลยหรือ อี่เจินเหียนหลับตาลงอีกครั้ง

หยางอันอวีค่อนข้างว่าวุ่นงันไม่ติดที่ แตกต่างกับอี่เจินเหียนที่ดูเกียจคร้านโดยสิ้นเชิง

ในฐานะที่เป็นองครักษ์ในสมัยโบราณ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้นั่งรถถึงแม้ภายนอกจะไม่ได้แสดงออกชัดเจน แต่ในใจทั้งกระวนกระวายและตื่นเต้น อีกทั้งเขานึกถึงความสัมพันธ์ของตนกับอี่เจินเหียนในตอนนี้แล้วก็อดตัวสั่นขึ้นมาไม่ได้

หยางอันอวีก็มัวหน้าเหลืองมองแหวนแต่งงานที่นิ้วของตัวเอง จากนั้นก็หันมองที่มือของอี่เจินเหียน

ครั้งก่อนที่โรงพยาบาลเขาไม่ได้สังเกต แต่ครั้งนี้หยางอันอวีเห็นชัดเจน ปลายนิ้วขาวเรียวของอี่เจินเหียน เห็นข้อนิ้วชัดเจน แต่บนนั้นกลับว่างเปล่า ไม่มีร่องรอยของแหวนเลยสักนิด

หยางอันอวีนึกถึงข้อมูลที่ค้นเจอก่อนหน้านี้ โลกภายนอกไม่รู้ว่่าอี่เจินเหียนแต่งงานแล้ว ต่อหน้าผู้คน อี่เจินเหียนเป็นดาราดังที่รู้จักทั่วรอด แม้แต่ชาวซูบซิบนิทานก็น้อยมาก

“คะ...คุณอี่ เราแต่งงานกันแล้วจริงๆหรือครับ”

ไม่รู้ว่่าทำไมจู่ๆหยางอันอวีก็โพล่งถามออกมา

อี่เจินเหียนที่พักผ่อนอยู่ลืมหืมตาขึ้นทันที เขากวาดมองแหวนที่นิ้วของหยางอันอวี จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นสบกับแววตากระวนกระวายของหยางอันอวี

“ครึ่งปีแล้ว” อี่เจินเหียนตอบเสียงเบา

อึเงินเหียนกับหยางอันอวี่ แต่งงานกันมาครึ่งปีแล้ว แต่พวกเขาเจอกันน้อยมาก วันที่ได้อยู่ด้วยกันรวมๆ แล้วไม่ถึงหนึ่งเดือนด้วยซ้ำ

อึเงินเหียนยุ่งมากจริงๆ ถ่ายหนังเรื่องหนึ่งก็ใช้เวลาหลายเดือน แถมช่วงระหว่างนั้นก็ต้องมีการโปรโมต บวกกับโฆษณาและอีเวนต์ต่างๆ ก็เยอะมาก บางครั้งก็ต้องไปเป็นแขกรับเชิญในรายการวาไรตี้ด้วย

“อย่าคิดมากนะครับคุณชายหยาง” ลีเย่ที่ขับรถอยู่ด้านหน้าบอกยิ้มๆ “อาชีพของเงินเหียนแตกต่างจากคนอื่น เพราะงั้นก็เลยไม่ได้ประกาศความสัมพันธ์ของพวกคุณให้โลกภายนอกรู้ คุณกับเขาไปจดทะเบียนสมรสกันที่อเมริกาตอนต้นปี จนถึงตอนนี้ก็ผ่านไปครึ่งปีแล้ว”

ได้ฟังจบแล้วหยางอันอวี่ก็ “ครับ” ตอบรับ แม้มันใจจะยังมีคำถามอีกมาก แต่ก็รู้สึกว่าเขาเหมือนจะไม่ชอบหัวข้อสนทนานี้สักเท่าไร ก็เลยไม่ได้ถามอะไรต่อ

เพิ่งแต่งงานปีนี้ ถ้าอย่างนั้นเจ้าของร่างเดิมกับอึเงินเหียนก็เป็นคู่สามีภรรยาที่เพิ่งแต่งงานใหม่ ไม่นิ่ คู่สามีสามีที่แต่งงานใหม่ ว่ากันตามเหตุผลแล้ว พวกเขาน่าจะหวานกันมากถึงจะถูก แต่ทำไมถึงได้ดูแปลกๆ แบบนี้นะ

พวกเขาน่าจะแต่งงานเพราะเหตุผลบางอย่าง หยางอันอวี่ขี้เกียจจะ

คิดต่อ เขาเหม่อมองออกไป ทว่าสุดท้ายก็ยังหยุดสายตาที่ใบหน้าของ อี้เฉินเหยียน

จากมุมมองของหยางอันอวี่ เส้นโครงเลี้ยวหน้าของอี้เฉินเหยียนนั้น น่าหลงใหลมาก ดวงตาทั้งสองข้างปิดลง แพขนตาเรียงลงมาทำให้ยิ่งดู หนาตายาว จมูกโด่งเป็นสัน และริมฝีปากบางเชือกชี่

เขามองอี้เฉินเหยียนอย่างละสายตาไม่ได้ มุมปากของหยางอันอวี่ ยกขึ้นโดยไม่รู้ตัว แอบรู้สึกภาคภูมิใจ ท่านแม่ทัพของตนหล่อเหลาขนาดนี้ ถ้าใช้คำสมัยนี้คงบอกว่าดูยั่วยวนมีเสน่ห์สุดๆ

ในยุคปัจจุบัน ตนก็ยังมีโอกาสได้พบเขา ช่างดีจริง ๆ

หัวคิ้วของอี้เฉินเหยียนขยับนิดๆ ก่อนจะลืมตาโพล่งเมื่อรับรู้ถึง สายตาร้อนผ่าวของคนข้างตัว

พอเห็นแบบนั้น หยางอันอวี่ก็รีบเบือนหน้าหนี แสร้งทำเป็นมองวิว นอกหน้าต่าง

อี้เฉินเหยียนแหม้มปาก ก่อนจะหลับตาลงอีกครั้งโดยไม่ได้พูดอะไร หลังจากนั้นไม่นาน อาจจะเพราะเสน่ห์ของดาราดังมีมากเกินไปหน่อย จนทำให้ไม่สามารถเมินเฉยได้ หยางอันอวี่กลายเป็นพวก “ถ้ามอง” อีกครั้ง เขาหลงใหลชื่นชมอี้เฉินเหยียนยามหลับมาก

สี่เย่ที่ขับรถอยู่ข้างหน้าแอบหัวเราะเบาๆ แม้ในใจของอี้เฉินเหยียน จะเอือมเต็มที แต่ก็ขี้เกียจเกินกว่าจะมาจัดการถ้ามองบางคน จึงได้แต่ปล่อย ใ้หยางอันอวี่ “ชื่นชม” ตลอดทางจนถึงบ้าน

สี่เย่ขับรถพาหยางอันอวี่กับอี้เฉินเหยียนเข้าไปในเขตอพาร์ทเมนต์ หลังออกมาจากโรงจอดรถใต้ดิน อี้เฉินเหยียนก็ใส่เสื้อโค้ด สวมแว่นกันแดด กับผ้าปิดปาก เขาไม่ยอมให้คนจำได้ ชอบทำอะไรเงิบๆ มาแต่ไหนแต่ไร ทั้งสามขึ้นชั้นบนไปเงิบๆ สี่เย่กำชับสองสามประโยคด้วยความ รีบร้อน จากนั้นก็ก้มดูนาฬิกา “ที่บริษัทยังมีเรื่องให้ฉันต้องจัดการอีก เงินหยียน นายเตรียมตัวให้พร้อม ตอนบ่ายฉันจะมารับอีกที”

อี้เฉินเหยียนตอบรับ “อืม” เบาๆ จากนั้นก็ถอดเสื้อโค้ด หมุนตัว เดินเข้าห้องน้ำไป

“ที่แท้ตอนบ่ายพวกคุณยังมีงานต้องทำสินะครับ” หยางอันอวี๋ว่า
“ถ้าแบบนั้นตอนเช้าไม่ต้องมารับผมก็ได้เนี่ยา”

เป็นนักแสดงดูเหมือนจะยุ่งมาก ถึงแม้เมื่อก่อนแม่ทัพจะมีเรื่องให้
ต้องออกไปข้างนอกบ่อยๆ แต่ก็พาตัวเขาไปด้วย ทว่าวันนี้คนที่อยู่ข้างกาย
ของอีเจินเหียนกลับเป็นผู้จัดการลิเย่

“เป็นเรื่องสมควรทำนี่ครับ” ลีเย่เดินสวนไปพร้อมมรอยยิ้ม “ก่อน
หน้านี้นั่นตอนคุณชายประสบอุบัติเหตุเราอยู่ต่างเมือง กลับมาไม่ทัน ต้อง
ขอโทษด้วยนะครับ”

หยางอันอวี๋ชะงักกึก คิดไม่ถึงว่าจู่ๆ ลีเย่จะขอโทษ จากนั้นถึงได้
ส่ายหน้าพร้อมรอยยิ้ม “ไม่เป็นไรหรอกครับ ยังไงตอนนี้พวกคุณก็มาแล้ว
ไม่ได้หายไปตลอดชีวิตสักหน่อย”

น้ำเสียงของเขาเหมือนหยอกล้อ แต่กลับทำให้ลีเย่ผงะไป

“คิดว่าท่าทางของผมเมื่อก่อน ใครเห็นก็คงเบื่อหน่าย เรื่องประสบ
อุบัติเหตุก็เป็นเพราะหาเรื่องใส่ตัว จะไปโทษคนอื่นก็ไม่ได้หรอกครับ”

พูดถึงพฤติกรรมของเจ้าของร่างเดิมแล้ว หยางอันอวี๋ก็มักจะพูด
แฉะอยู่ตลอด

ลีเย่แอบแปลกใจ ทำไมจู่ๆ คุณชายคนนี้ถึงได้รู้จักทบทวนการกระทำ
ของตัวเองล่ะ

หลังจากนั้นลีเย่ก็บอกลา พอเขากลับไป ในบ้านก็เหลือแค่หยาง-
อันอวี๋กับอีเจินเหียนสองคน ฟังเสียงน้ำที่ดังออกมาจากห้องน้ำแล้ว
หยางอันอวี๋ก็รู้สึกตื่นเต้นนิดๆ

เขาเดินไปเดินมาอยู่ในบ้าน สำนวญตรงนั้นตรงนี้ จากความทรงจำ
ที่ได้รับจากเจ้าของร่างเดิม ทำให้หยางอันอวี๋ค่อยๆ ค้นเคยกับบ้านหลังนี้
มากขึ้น แต่เขามักจะรู้สึกที่ว่า“บ้าน”หลังนี้เย็นเยือกมาก น่าจะเรียกว่า
ห้องพักชั่วคราวมากกว่า

ภายในบ้านมีห้องนอนสองห้อง หนึ่งในนั้นเป็นห้องของตน ส่วน
อีกห้องที่ใกล้ห้องหนังสือเป็นของ...

ของใคร?...หยางอันอวี๋หยุดชะงักอยู่หน้าประตู

“นั่นห้องฉัน”

เสียงน้ำหยดลงแล้ว อี้เงินเหียนใส่เสื้อคลุมอาบน้ำเดินออกมา
เส้นผมยังมีน้ำหยด คอเสื้อกว้างเผยให้เห็นกระดูกไหปลาร้า เพราะจนถึง
อีกฝ่ายจะแค่นั่นเฉยๆ แต่ก็เต็มไปด้วยความยั่ววนดึงดูด

หยางอันอวี่ยืนมองภาพตรงหน้า ก่อนจะรีบเบนสายตาไปทางอื่น
“ครับ ผมรู้แล้ว”

เดี๋ยวก่อนนะ ในเมื่อห้องของเขากับอี้เงินเหียนแยกกัน จั๊นหมาย
ความว่าก่อนหน้านี้พวกเขาแยกห้องกันนอนเธอ

หยางอันอวี่ทั้งสงสัยทั้งแปลกใจ ทว่าไม่นานก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก
หากต้องนอนร่วมเตียงเคียงหมอนกันจริงๆ ตนต้องระแวกกระอักกระอ่วนมากแน่ๆ
คงต้องพยายามคิดหาทางปฏิเสธ

“คุณอี้ไม่ต้องห่วงนะครับ ผมไม่เข้าไปสู่ส้วส้วมห้าแน่นอน” พูดจบ
หยางอันอวี่ก็ถอยหลังออกมาอย่างว่าง่าย

เรียกว่า“คุณอี้”อย่างนั้นเธอ

อี้เงินเหียนอ้าปากค้าง ท่าทางเหมือนอยากจะพูดอะไรบางอย่าง
แต่สุดท้ายกลับกลืนคำพูดลงคอไป

อาหารเที่ยง อี้เงินเหียนเป็นคนพาหยางอันอวี่ออกไปกิน บนโต๊ะ
อาหารทั้งสองแทบจะไม่ได้พูดคุยกัน บรรยากาศค่อนข้างอึดอัด

หลังจากกลับมาแล้วอี้เงินเหียนก็เปลี่ยนชุด “ถ้าต่อไปนายจะกินข้าว
ก็ออกไป...”

“ที่จริงผมทำเองได้ ขออิมใช้ห้องครัวได้หรือเปล่าครับ” หยางอันอวี่
โพล่งชัดขึ้น

เขาทำอาหารเป็นด้วยเธอ อี้เงินเหียนชะงักกึก พยักหน้ารับช้าๆ
“ตามสบาย ยังไงก็บ้านของนายเหมือนกัน ห้องครัวยังไม่เคยใช้งาน ของ
โน้นนั่นเป็นของใหม่ทั้งหมด”

“ครับๆ” หยางอันอวี่ยิ้มบาง ดวงตาเป็นประกายคาดหวัง “งั้นคืนนี้
คุณกลับมาเร็วหน่อยได้ไหมครับ ผมจะทำอาหารให้ท่าน”

ตอนที่เข้าจวนแม่ทัพใหม่ๆ หยางอันอวี่อายุไม่ถึงสิบขวบ ตัวก็เล็ก

ศิลปะการต่อสู้ก็แย เป็นได้แค่เข้ารับใช้เล็กๆ เขามักจะเข้าครัว เรียนรู้การทำอาหารกับพ่อครัวในนั้น ต่อมาเวลาเขากับอี้เจินเหยียนออกรบข้างนอก เขาเคยทำอาหารให้อีกฝ่ายกินอยู่หลายครั้ง อี้เจินเหยียนกินอย่างมีความสุข ทั้งยังชมว่าฝีมือการทำอาหารของเขาเยี่ยมมาก

ทว่าตอนนี้อี้เจินเหยียนกลับส่ายหน้า “ไม่ต้องรอฉัน คืนนี้ฉันไม่กลับ”

ดูท่าว่าหยางอันอวี่คงจะลืมหืมจริงๆ ครึ่งปีมานี้อี้เจินเหยียนไม่ค่อยอยู่ที่เมือง S เรื่องกลับบ้านมากินข้าวกับหยางอันอวี่ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลย

เวลาที่พวกเขาอยู่ด้วยกันนั้นน้อยเสียจนน่าสงสาร

“ครับ” หยางอันอวี่ดูหงอยลง

ตอนบ่าย ลีเย่ก็มารับอี้เจินเหยียน

“เดินทางปลอดภัยนะครับ”

หยางอันอวี่ยังพูดไม่ทันจบ ประตูก็ถูกปิดไปแล้ว

มองแหวนบนนิ้วแล้วเขาก็อดเหม่อไม่ได้ สามภรรยาเขาอยู่กันแบบนี้

หรือ

อี้เจินเหยียนดูเหมือนจะไม่ชอบ“หยางอันอวี่” ไม่ว่าจะเป็นเจ้าของร่างเดิมหรือเป็นเขาก็ตาม

ถนนซึ่งเม่าไต้ สุดปลายถนนมีบาร์เล็กๆ เปิดใหม่แห่งหนึ่ง ลูกค้ายืนข้างน้อย เพราะยังไม่ค่อยมีชื่อเสียงสักเท่าไร

สามทุ่มครึ่ง หยางอันอวี่อาศัยความทรงจำก่อนหน้านี้ขับรถมาที่นี้คนเดียวโดยไม่บอกใคร ที่นี้เป็นบาร์ซึ่งเจ้าของร่างเดิมมาในวันที่ประสบอุบัติเหตุ

หยางอันอวี่รู้สึกอึดอัด เขาอยากดื่มเหล้าสักหน่อย อีกทั้งช่วงนี้ยิ่งคิดถึงยิ่งรู้สึกแปลกๆ เขาเดาว่าก่อนที่เจ้าของร่างเดิมจะประสบอุบัติเหตุ อาจจะได้รับผลกระทบกระเทือนอะไรบางอย่าง

แต่ว่ามันคืออะไรล่ะ เขาก็ไม่รู้เหมือนกัน และไม่ได้รับความทรงจำช่วงนั้นด้วย

“...รักษาระยะห่างให้พอดี เราสองต่างแสดงละครได้เยี่ยม ความ

เสียใจนับครั้งไม่ถ้วน คนคนนั้นที่เดินจากไป ล้วนแต่ทำให้เราเจ็บโศกๆ อย่างโหดร้าย...”

ชายหนุ่มบนเวทีกำลังเล่นเปียโน จังหวะสบายๆ ผสมกับเสียงเหมือนแม่เหล็กของเขาสามารถดึงให้บรรดาผู้ค้ำนักย้อนกลับไปถึงความทรงจำในช่วงวัยรุ่นได้ดี เมื่อความรู้สึกถลาลึก ผู้คนก็เริ่มเคลิบเคลิ้ม

หยางอันอวี่สั่งวิสกี้มาหนึ่งแก้ว ลองชิมไปสองสามอีก พบว่ารสชาติดี มีกลิ่นหอม เขาเป็นคนคอแข็ง ปกติแล้วไม่ค่อยดื่มจนมา

สุดสัปดาห์ที่แล้ว “แรงศรัทธา” ซีรีส์คุณธรรมได้ปิดฉากลงอย่างสมบูรณ์ และวันนี้เวลาสามทุ่มถึงสี่ทุ่ม กองถ่ายแรงศรัทธาจะมีการพูดคุยกันบนเวทีป้อ บรรดานักแสดงน่าจะตอบคำถามของแฟนๆ สื่อสารพูดคุยกับพวกเขา และแน่นอนว่าอีจินเหยียนก็เป็นหนึ่งในนั้น

หยางอันอวี่อาศัยความทรงจำที่ได้รับมาลือกลั่นโอ้อวดเว่ยป้อของเจ้าของร่างเดิม และพบว่าคุณชายหยางคนก่อนตั้งคำถามตามอีจินเหยียนไว้เป็นพิเศษ

หยางอันอวี่รีเฟรชหน้าหลักเว่ยป้อของอีจินเหยียนอยู่ตลอด เพราะไม่อยากพลาดความเคลื่อนไหวล่าสุดของเขา

แฟนคลับส่วนมากต่างก็สะอึกสะอื้นกับบทสรุปตอนจบ บางคนก็สนใจแพลนและตารางงานในอนาคตของอีจินเหยียน และแน่นอนว่าก็มีบางคนถือโอกาสทำแสบแสบสารภาพรัก ที่ทำให้หยางอันอวี่สนใจก็คือคำถามนี้...

[@ใจเต้นตึกตัก

#บทสรุปแรงศรัทธา #ฉันถาม @อีจินเหยียน: แรงศรัทธา ฉันว่าจะเข้าใจว่าเป็น“แรงใจ”ก็ได้เหมือนกันนะคะ พี่อ๊ะคะ ในชีวิตจริงพี่เจอคนที่ทำให้หัวใจเปลี่ยนแปลงหรือยังคะ] ดูเป็นคำถามที่เหมือนใช้วาทศิลป์ แต่จริงๆ แฟนคลับคนนี้ก็กำลังถามคำถามเรื่องความรักของเขาหลาย ๆ

[อีจินเหยียน V: ยังเลยครับ หวังว่าในอนาคตจะได้เจออยู่เหมือนกัน]

เห็นคำตอบของอีจินเหยียนแล้ว หยางอันอวี่ก็ก้มมองแหวนบนนิ้ว

ของตัวเอง ยิ่งรู้สึกเหมือนถูกแย้มมากกว่าเดิม เขาถอนหายใจยาว ก่อน
ถอดแหวนออก

“ทำไมถึงถอดออกล่ะครับ”

ในตอนนั้นเอง จู่ๆ ก็มีเสียงดังมาจากข้างกาย

หยางอันอวี่ชะงักกึก เพิ่งรู้ว่าเสียงเพลงหยุดลงแล้ว และนักร้องที่เคย
อยู่บนเวที ตอนนี้เดินมาอยู่ข้างตน

ชายหนุ่มตรงหน้าอายุไล่เลี่ยกับเขา ผิวขาว ดวงตาเรียวสวยคู่หนึ่ง
ทำให้คนสนใจได้มากเป็นพิเศษ

“เอ่อ...” หยางอันอวี่ไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร การที่วิญญาณข้าม
กาลเวลามาอยู่ในร่างของคุณชายลูกผู้ดีนี่ก็น่าทึ่งใจมากพอแล้ว ใครจะ
ไปรู้ว่ายังมีการแต่งงานไร้สาระนี้อีก

เขาไม่อยากจะเป็นสามีภรรยาอะไรกับอ้อเจินเหียนทั้งนั้น แค่อยาก
เป็นเพื่อนกัน แต่ตอนนี้ดูเหมือนจะไม่ง่ายเสียแล้ว

“ไม่ต้องตอบผมก็ได้ครับ” ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาพูด ก่อนจะ
สั่งเหล้ามาหนึ่งแก้ว จากนั้นก็นั่งลงข้างหยางอันอวี่ “บางทีผมก็ไม่ควรคิด
มันให้คุณ”

“หรือว่า...” ได้ฟังประโยคนี้แล้ว สมอของหยางอันอวี่ก็เริ่มประมวล
ผล “คุณเป็นคนที่เก็บแหวนได้เหรอครับ”

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้า “เพราะก่อนหน้านี้คุณเคยช่วยผม
หยางอันอวี่”

ได้ยินแบบนี้หยางอันอวี่ก็นึกขึ้นได้ทันที ในความทรงจำยังมีอีก
เรื่องที่น่าใจ ก่อนหน้านี้อีกครั้งหนึ่ง ชายหนุ่มถูกอันธพาลรุมพุดจาเหาะโลม
ก็ได้หยางอันอวี่ตัวจริงเป็นคนช่วยกู้หน้าให้

ไม่คิดเลยว่าคุณชายลูกผู้ดีจะทำเรื่องดีๆ แบบนี้ด้วย

“แต่ยังไงเรื่องแหวนก็ขอบคุณมากนะครับคุณฉิน”

หยางอันอวี่ยิ้มบาง เขาจำชื่อเต็มของชายหนุ่มไม่ได้ จำได้แค่เหมือน
จะแซ่ฉิน

“ผมชื่อฉินนั่วซี ไม่ต้องขอบคุณหรอกครับ ผมแค่ไม่ชอบติดหนี้น้ำใจ

ใคร” จินนั๋วซีหลับตาลง ขยับสายแก้วในมือ

“เพลงที่คุณร้องบนเวทีเมื่อกี้ เพราะมากเลยนะครับ คุณเขียนเองหรือเปล่า” จู๊ๆหยางอันอวี่ก็ถามขึ้น

จินนั๋วซีชะงักไปเล็กน้อย ก่อนตอบ“ครับ”เสียงแผ่ว

“เยี่ยมมากเลย!”

หยางอันอวี่ตาเป็นประกาย ยังอยากจะเอ่ยชมต่อ แต่ทว่ากลับถูกเสียงเขมดดังชัดจิ้งหะฮะก่อน

“ในที่สุดผมก็หาคุณเจอ จินนั๋วซี”

ทันใดนั้นก็มီးเงาร่างสูงใหญ่ปรากฏตรงหน้าพวกเขา เป็นชายหนุ่มในชุดสูท สายตาราวกับมองไม่เห็นใคร เห็นเพียงแค่จินนั๋วซีเท่านั้น ฝ่ายนั้นกำลังยกมูมปากขึ้นด้วยความภาคภูมิใจ

จินนั๋วซีวางแก้วเหล้าลงแล้วมองเขาอย่างน้อยๆ

หยางอันอวี่เฝ้าน้ำมองแล้วก็อุทานออกมาด้วยความตกใจ “พี่?”

“พี่?”

หยางอันอวี่อุทานด้วยความแปลกใจ ตั้งแต่ข้ามเวลามา เขายังไม่ได้เจอหยางเจวี่ผู้เป็นพี่ชายจริงๆ เลยสักครั้ง ไม่คิดว่าจะได้เจอกันครั้งแรกในสถานการณ์แบบนี้

ตระกูลหยางทำธุรกิจบริษัทบันเทิง ช่างหอนมีเดียที่มีชื่อเสียงในวงการบันเทิงก็เป็นของพวกเขาตระกูลหยาง

สังกัดของช่างหอนมีเดียร้องและนักแสดงที่มีชื่อเสียงมากมาย เช่น สิงหลี เลี้ยวเจ๋อเฟิง ราชินีแห่งวงการดนตรีที่คนคุ้นชื่อกันดี และยังมีราชาและราชินีแห่งวงการภาพยนตร์อย่างเหยียนปิงผาน อี้เจินเหยียน และ หูหงอวี่ ในช่วงสองสามปีนี้ยังมีความพยายามในการฝึกไอดอลอีกด้วย เป็นหนึ่งในยักษ์ใหญ่ของอุตสาหกรรมบันเทิงจีน

หลังจากหยางเผิงผู้เป็นพ่อเสียชีวิต ลูกชายคนโตของเขาหยางเจวี่ก็เป็นผู้ดูแลบริษัทต่อ หยางเจวี่ที่อายุยังไม่ถึงสามสิบ หน้าตาหล่อเหลา และเป็นโสด วันนีกลายเป็นชายหนุ่มที่ใครๆ ก็อยากเข้ามาตีสนิท

พอหยางเจวี่ได้ยินเสียงที่คุ้นเคย เส้นเลือดที่หน้าผากก็เต้นตลบ “ยะ...หยางอันอวี่! ทำไมนายมาอยู่ที่นี่”

น้ำเสียงของเขาน่ากลัวขึ้นมาก

“เฮ้อ หยางอันอวี่...” จินน้ำชีเบะปาก จงใจไม่สนใจผู้อำนวยความสะดวก

คนนั้น “พี่ชายคุณนี่ร้ายกาจจริงๆ”

หยางเจวียสืหน้าเมื่อยล้า ก่อนดิ่งรอยยิ้มส่งงามกลับมาอีกครั้งอย่างรวดเร็ว “คุณนิน ผมว่าคุณคงเข้าใจผิดแล้ว”

จินนัวซีแสวงทำเป็นไม่ได้ยิน เขาเปิดโทรศัพท์ดู จากนั้นก็ลุกขึ้นโบกมือ “ได้เวลาเลิกงานแล้ว ผมขอตัวก่อนดีกว่า”

“จินนัวซี คุณ...”

หยางเจวียเริ่มร้อนรน อยากจะตะโกนเรียกเขา แต่น่าเสียดายที่จินนัวซีแวไปเร็วเกิน อีกอย่างคือ เขาเป็นคนมีพรสวรรค์ด้านดนตรีและมีความสามารถในการเขียนเพลง หยางเจวียจึงไม่อยากจะกดดันมากเกินไป

“พี่ นี่มันเรื่องอะไรกัน” หยางอันอวีถาม

หยางเจวียเป็นพี่น้องพ่อเดียวกัน แต่คนละแม่ แต่ไหนแต่ไรก็ไม่ค่อยถูกคอกันสักเท่าไร ทุกครั้งที่เจอกัน พุดกันไม่ถึงสามประโยคก็ทะเลาะกันแล้ว หลังจากผู้เป็นพ่อเสียชีวิตไป สองพี่น้องเกือบแตกหักกันเพราะเรื่องสมบัติ

ในใจของหยางเจวีย จริงๆไม่อยากจะยอมรับน้องชายที่จู่ๆก็ปรากฏตัวขึ้นมาคนนี้

“ฉันต่างหากที่ต้องถาม! นายไปรู้จักเขาได้อย่างไร คราวนี้กว่าจะเจอเขาได้ไม่ง่ายเลย สุดท้าย...” หยางเจวียขมวดคิ้ว แต่กลับไม่ได้พูดอะไรต่อ

“เราก็ไม่ถือว่ารู้จักกันหรอก แค่ผมมาตี้มเหล้าที่นั่นแล้วบังเอิญเจอเขาร้องเพลงอยู่บนเวที”

หยางอันอวีพูดความจริง เขาไม่ได้เกลียดหยางเจวีย กลับชื่นชมเสียด้วยซ้ำ เพราะมักจะช่วยจัดการเรื่องเละทะเลาะให้น้องชายอยู่เสมอ

“พี่อยากเซ็นสัญญากับเขาใช่หรือเปล่า” หยางอันอวีเลิควิว

ท่าทางหยางเจวียไม่ค่อยพอใจสักเท่าไร เขาเบิกตาโต “เรื่องของฉันนายไม่ต้องยุ่ง วันนี้นายกลับไปกับอ้เงินเหียนไม่ใช่หรือไง ทำไมตอนกลางคืนถึงได้มาที่แบบนี้”

“ผม...” ขณะที่หยางอันอวีกำลังอยากจะอธิบาย แต่หยางเจวีย

ก็ล่าหน้า

“ช่างเถอะ ฉันไม่อยากฟัง” น้ำเสียงของหยางเจี๋ยดูหงุดหงิดรำคาญ
“หยางอันอวี๋ รวมๆ กันแล้วเหมือนนายจะไม่ได้ไปเรียนมาหนึ่งเดือนแล้ว
พรุ่งนี้กลับไปเข้าเรียนด้วย!”

“ครับ” หยางอันอวี๋ตอบรับ

หยางเจี๋ย “...”

เป็นครั้งแรกที่น้องชายฟังคำพูดของเขาย่างว่าง่าย

เมือง S ณ วิทยาลัยภาพยนตร์เฉิงอวี่ซึ่งเป็นวิทยาลัยภาพยนตร์ชื่อดังของ
เมือง วิทยาลัยได้มีส่วนร่วมในผลงานภาพยนตร์ที่ยอดเยี่ยมหลายเรื่อง
ในแต่ละปีมีผลงานสำเร็จการศึกษาของนักศึกษาจำนวนมาก และแน่นอนว่า
ได้ผลิตคนมีคุณภาพเข้าสู่วงการภาพยนตร์และโทรทัศน์มากมาย

ในวิทยาลัยแทบจะมีแต่หนุ่มหล่อสาวสวย ระดับหน้าตาโดยรวมถือว่า
สูงมาก รวากับนายแบบนางแบบ และแต่ละคนก็มีสไตล์เฉพาะตัว

เมื่อสองปีก่อน ตอนที่หยางอันอวี๋ถูกพากลับมาที่ตระกูลหยาง เดิมที
ผู้เป็นพ่ออยากส่งเขาไปเรียนบริหารหรือไม่ก็การเงิน เพื่อสามารถเข้ามา
ทำงานในบริษัทได้ในอนาคต

แต่หยางอันอวี๋ไม่อยากเรียน ยิ่งไปกว่านั้นก็กลายเป็นคุณชายมีเงินแล้ว
เขาจึงขี้เกียจไปเรียน

อาจเพราะผู้เป็นพ่อรู้สึกละอายใจต่อพวกเขาแม่ลูก จึงรักลูกชายคนนี้
มากเป็นพิเศษ หลังจากคิดทบทวนแล้วก็นึกไปถึงเมื่อก่อนที่หยางอันอวี๋เคย
เรียนเต้นด้วยตัวเอง เคยไปเต้นที่ริมถนน จึงตัดสินใจส่งเขาเข้าวิทยาลัย
ศิลปะ

ถ้าหยางอันอวี๋สนใจอยากเข้าวงการบันเทิง ผู้เป็นพ่อก็เต็มใจสนับสนุน
แต่คนอื่นในตระกูลหยางไม่ค่อยชอบลูกนอกสมรสคนนี้สักเท่าไร
ดูจากนิสัยดื้อรั้นของหยางอันอวี๋แล้ว พวกเขาคิดว่าคนคนนี้คงทำอะไร
ไม่ได้เรื่องนัก

และก็เป็นแบบนี้จริงๆ หยางอันอวี๋ไปวิทยาลัย วันๆ ก็เอาแต่กินๆ

ดื่มๆ และจิบสาว แถมยังมีการพูดจาทะโลมหนุ่มๆ ด้วย

ตอนเช้าเจ็ดโมงกว่า ถึงกั้วขับรถพาหยางอันอวีไปส่งที่หน้าวิทยาลัย

“ตอนบ่ายเลิกเรียนแล้วผมจะมารับนะครับคุณชาย อย่าออกไปข้างนอกนะครับ ถ้ามีอะไรให้โทร.หาผมเลย”

ถึงกั้วแอบทอดถอนใจ รู้สึกละหลังจากประสบอุบัติเหตุหยางอันอวีเปลี่ยนเป็นคนใหม่จริงๆ เมื่อก่อนอะอะก็เอาแต่โดดเรียน แต่ตอนนี้กลับเริ่มมาเป็นนักเรียนอย่างว่าง่าย

เห็นถึงกั้วพูดจ้อเหมือนคุณแม่แล้ว หยางอันอวีก็ตบไหล่เขาพร้อมรอยยิ้ม “อืมๆ วางใจเถอะน่า”

“คุณชาย แหวนล่ะครับ ทำไม...” ถึงกั้วชะงักก็ เขาไม่รู้ว่าควรรามหรือเปล่า

“อืม หมายถึงอันนั้นนะเหรอ” หยางอันอวีใช้รอยยิ้มปิดบัง “ฉันเก็บไว้ที่บ้าน กลัวจะทำหายนะ”

ถึงกั้วพยักหน้ารับ ไม่ได้ถามอะไรต่อ จริงๆ มีเหตุผลหลากหลายเรื่องการแต่งงานของหยางอันอวีกับอี่เจินเหยียน ที่จริงมีคนรู้เรื่องนี้น้อยมาก เขาเองเป็นหนึ่งในไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้

จากนั้นหยางอันอวีก็หอบหนังสือ เดินไปทางตึกเอกการแสดง

ทุกคนที่รู้จักเขาล้วนแต่มีท่าทางตกตะลึง บางคนถึงกับรีบเดินห่างออกไป ไม่มีใครอยากเข้าใกล้คุณชายววยร้ายคนนี้ แถมยังมีบางคนสุมหัวแอบกระซิบบอกข่าววิพากษ์วิจารณ์

“ฮัลโล หยางอันอวี”

จู่ๆ ก็มีนักศึกษาชายสามคนเดินเข้ามาขวางหยางอันอวี คนหนึ่งที่ผิวค่อนข้างขาว เครื่องหน้าจัดวางอย่างพอเหมาะพอดีกั้วนำออกมาข้างหน้าพร้อมกับยิ้มเย็นชา

นอกจากหยางอันอวีแล้ว ในวิทยาลัยเจิ้งอวี่ยังมีลูกหลานคนรวยอีกมากมาย เช่น กั้วลี่ชวี บ้านของเขาเปิดบริษัทเสื้อผ้า พี่ชายคนโตเป็นผู้สืบทอดธุรกิจ แต่เขาที่ถนัดเรื่องการเต้นอยากเข้าวงการบันเทิงมากกว่า

“หิ ในที่สุดนายก็กลับมาเรียนสินะ คิดว่านายจะหลบหน้าฉันไปตลอด

ชีวิตซะอีก” กวลีซวีเซิดหน้า น้ำเสียงเต็มไปด้วยความเย้ยหยัน

บรรดานักเรียนที่สังเกตการณ์อยู่รอบๆ ถึงกับผงะ เรียนการแสดงเหมือนกัน หยางอันอวี่กับกวลีซวีที่อยู่ห้องเรียนข้างๆ ไม่ถูกกันมาแต่ไหนแต่ไร คงมีการแสดงดีๆ ให้ดูแล้วละ

หยางอันอวี่ชะงักกึก นึกออกแล้วว่าคนตรงหน้าเป็นใคร แต่เขาไม่สนใจความเย้ยหยันในน้ำเสียงของกวลีซวี เพียงแต่ตอบกลับเสียงเบา “อืม ฉันมาเรียน”

“...”

กวลีซวีหัวคิวกระตุก รู้สึกเหมือนออกหมัดชกนุ้ยฝ้าย

“กวลีซวี นายไม่ได้หันหน้าเกลียดน่ากลัว ฉันไม่มีเหตุผลอะไรต้องหลบหน้านาย” หยางอันอวี่ยกไหล่ จงใจพูดบอก “แค่ก่อนหน้านั้นฉันประสบอุบัติเหตุนอนโรงพยาบาล ก็เลยไม่ได้มาเรียน ทำไมเธอ นายคิดถึงฉันหรือไง”

“ใครมันจะไปคิดถึงนาย!” กวลีซวีตอบโต้ทันที “หยางอันอวี่ ฉันไม่สนใจว่าก่อนหน้านี้นายเจออะไรมา แต่ฉันขอเตือนนะ เต็มใจพนันแล้วก็ต้องยอมรับความพ่ายแพ้ อย่าลืมนะเรื่องที่นายรับปากฉันวันนั้น!”

อย่าว่าแต่ไอ้เงินเหียนเลย หยางอันอวี่คนก่อนก็ดูเหมือนจะเป็นคนยังงี้ก็ได้กับทุกเรื่อง วันๆ เอาแต่เหน้อยหน่ายเกียจคร้าน แต่กับการเดินรำริมนกกลับมีความมั่นใจอย่างคาดไม่ถึง

ก่อนประสบอุบัติเหตุ หยางอันอวี่คนก่อนกับกวลีซวีแข่งเต้นกัน คุณชายทั้งสองยังเดิมพันกันด้วย สุดท้ายวันนั้นไม่รู้เพราะอะไร หยางอันอวี่อารมณ์เสียมาก แม้แต่เต้นก็พลาดไปหลายครั้ง และสุดท้ายก็แพ้ให้กับกวลีซวี

ส่วนรายละเอียดการเดิมพันนั้น...

เฮ้อ หยางอันอวี่รู้สึกว่าคุณชายลูกคนรวยพวกนี้บางทีก็ไร้เดียงสา แต่แข่งแพ้ก็ไม่ใช่ไร ยังไงเขาก็ไม่ได้ถือสาอะไร

“ไม่ต้องห่วง ฉันไม่ลืมหรอก” หยางอันอวี่ยิ้มให้กวลีซวี “เป็นเบ้ให้นายวันหนึ่งก็น่าสนใจดี นายอยากจะเริ่มเมื่อไหร่ล่ะ”